

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 18. De amore deliciarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](#)

mium scelerum reus sum, magnum reddat September;
pœnitentem

Si peccator es, pœnitens esse debes. Sed ve-
rus pœnitens non es, nisi orationi, solitudini, &
mortificationi te addicas.

Postquam coangustatus est, egit pœni-
tentiam valde coram Deo, deprecatusque
est eum. 2. Paral. 33. 12. & 13.

Pœnitentia pro Dei indignatione fun-
gitur. Tertull.

DIES XVIII.

De Amore Deliciarum.

I.

Vita mollis, & delicijs debita plerumque
immoderata, & non raro vitiosa est,
etsi vitium in ea deprehendi non possit.
Quaelibet deliciæ seosim carere vitio
possunt, sed earundem continuatio, amor
nimius, quo illæ appetuntur, & hujus a-
moris effectus sœpissimè nos reddunt scele-
ratos. Servator illis, qui vitam hanc vo-
luptuariam agunt, maledictionem impre-
catur: Væ vobis, divitibus, qui habetis consola- Luc 6 v. 24;
tionem vestram: Væ vobis, qui saturati estis. & 25.
Væ vobis, qui ridetis. Nihil est, excepto

September. peccato, vel statu peccati, quod Christus maius delictionis possit esse scopus. an vita de-licias consecutans, cui ipse maledictione tam clarè minitatur, innocens esse potest? nos, qui corrupti sumus, à peccato nos tueri non valemus, si propensioni ad id nos inducenti non resistamus; qui verò propensioni hujus resistere possumus, nisi continuam nobis vim inferamus? quomodo homo aliquis, qui in delicias suas impotenti cupiditate fertur; qui cum timore, & horrore spe-ctat, quidquid ijs adversatur, sufficien-tem sibi vim inferre potest? qua igitur ra-tione adversus eas tueri se potest?

II. Deliciæ innocentia, & vitiosæ in-dem sæpè objectum habent; nec inter se differunt, nisi in circumstantijs, modera-tione, vel excessu. Lusus, exempli gratia, est oblectatio, quæ in se innocens esse po-test; si verò in consuetudinem transeat, ut multis evenit, si nimium temporis ei tri-buatur; si affectus noster nimium ei affiga-tur; tum iste in lusum affectus ad officia no-stra negligenda nos impellit; si nimis multū pecuniarum exponatur, quis dubiter, quin Iesus iste vitiosus sit? annon ex communi hominum sensu impossibile est, ubi lusus in immodicam cupiditatem degenerat, di-gnoscere, quo usque scese limites justæ ani-mi

mi relaxationis extendant? & si quis di-
gnosceret, foretne minus impossibile, in-
tra hosce terminos, ut par est, sese contine-
re, quam firmum pedem figere in loco præ-
cipiti, & lubrico, ex quo vi omni detrudi-
mur? Præterea, in quo consistit malitia
peccati lethiferi? in eo, inquit S. Augusti-
nus, ut quis media sibi statuat finem, & fi-
nem media. Jam vero, an non homo de-
licijs deditus præcipuam suam occupatio-
nem constituit in quærendis oblectationi-
bus? an non de ijs plus, quam de salute sua,
Deoque cogitat? annon omnia ferè ad il-
las refert? Ecquid est voluptatem suam
sibi finem statuere, si hoc non est? an ne-
gari potest, hominem sic animo compara-
tum peccatum grave admittere? an non
immoderatus affectus, quem erga volupra-
tes tuas foves, ansam tibi præbet meruen-
di, ne huic statui implicitius vivas? & ni-
hilominus, quod voluptates vitiosas non
admittas, insontem, te credis? Verum, an-
non Deus aliud hac super re judicium fe-
ret?

III. Possumusne sine gravi delicto vi-
tam agere, quæ nos moraliter impotentes
redit ad obeunda munera conditioni no-
stræ, Christianorumque dignitati, qua glo-
riamur, annexa? an non immoderatus vo-

September,

September.

luptatum amor ad id nos reddit inhabiles?
annon judex, qui animi remissionibus im-
modica cupiditate inhiat, laborem fugiet?
an non ei difficultia accident studia necessa-
ria ad acquirendam habilitatem, sine qua
munus suum nec obire, nec, quod conle-
quens est, in eo perseverare potest? impe-
dētne omnem operam, quæ exigitur ad
examinandum negotium quoddam imple-
xum, & causam perfectè cognoscendam?
nōnne eam scribarum alicuj negligent, &
corrupto committet? habebitne Ecclesia-
sticorum, vel Curionum aliquis, qui genio
suo indulget, zelum illum, quo carere i-
psi haud licet, quin muneris sui prævarica-
tor sit? suscipiētne in se labores, sine quibus
muneri suo satisfacere non potest? poterit-
ne mulier lusui dedita, quæ præter animi
remissiones aliud animo non volvit, eò ad-
duci, ut sufficienes marito suo placendi
curas in se suscipiat, ut liberorum suorum
educationi se impendat, domesticorum
suorum actibus invigilet? an non hæc o-
mnia ad officium Christiani ritè imple-
dum necessariò requiruntur? & si delicia-
rum amor ab his præstandis eam impedit,
annon salutis æternæ consequendæ eam
efficit incapacem? quo igitur fundamen-
to, mi Deus, nititur spes salutis tot fæmi-

na.

narum, quarum vita nihil est, nisi assidua September,
deliciarum consecratio?

Examina te, ut perspicias, an non delicijs ni-
mium sis addictus; & si id cognoscis, nitere hujc
cupiditati moderari, ejusque effectus impedire.

Vae vobis divitibus, quia habetis conso-
lationem vestram. *Luc. 6. 24. & 25.*

Vae vobis, qui saturati estis. Vae vobis,
qui ridetis. Lubrica spes, quæ inter fo-
menta salvari se sperat. *Hieron.*

DIES XIX.

De Defectibus Christiano in Conversatione Vitandis.

I.

Quam difficile est cum hominibus con-
versari, ut Deum non offendamus,
nec conscientiam nostram lædamus. Vi-
rum perfectum esse oportet, inquit S. Iaco-
bus, qui loquendo non peccet. Sed in-
super addit: qui non potest refrænare lin-
guam suam, seipsum decipit, si credat, se
verum Christianum esse. *Quotiescumque*
inter homines fuī, inquit Sanctus quidam
vir, minor homo redij. Hoc est, homo mi-
nus probus; an non verum est, conver-
tiones tua *potissimum Confessionum tua-*
rum

146. 32.